

ספר מסילת ישרים - פרק יח - בביאור מדת החסידות

הנה שורש החסידות הוא משאמרו חז"ל (ברכות י"ז): אשרי אדם שעמלו בתורה ועושה נחת רוח ליוצרו.

והענין הוא, כי הנה המצות המוטלות על כל ישראל כבר ידועות הן וחובתן ידועה עד היכן היא מגעת. אמנם **מי שאוהב את הבורא ית"ש אהבה אמתית לא ישתדל ויכוין לפטור עצמו במה שכבר מפורסם מן החובה אשר על כל ישראל בכלל, אלא יקרה לו כמו שיקרה אל בן אוהב אביו: שאילו יגלה אביו את דעתו גילוי מעט שהוא חפץ בדבר מן הדברים, כבר ירבה הבן בדבר ההוא ובמעשה ההוא כל מה שיוכל.** ואע"פ שלא אמרו אביו אלא פעם אחת ובחצי דיבור, הנה די לאותו הבן להבין היכן דעתו של אביו נוטה לעשות לו, גם את אשר לא אמר לו בפירוש, כיון שיוכל לדון בעצמו שיהיה הדבר ההוא נחת רוח לפניו ולא ימתין שיצוהו יותר בפירוש או שיאמר לו פעם אחרת.

והנה דבר זה אנחנו רואים אותו בעינינו שילד בכל עת ובכל שעה בין כל אוהב וריע, בין איש לאשתו, בין אב ובנו; **כללו של דבר: בין כל מי שהאהבה ביניהם עזה באמת - שלא יאמר לא נצטויתי יותר, די לי במה שנצטויתי בפירוש - אלא ממה שנצטוה ידון על דעת המצוה וישתדל לעשות לו מה שיוכל לדון שיהיה לו לנחת.**

והנה כמקרה הזה יקרה למי שאוהב את בוראו ג"כ אהבה נאמנת - כי גם הוא מסוג האוהבים - ותהינה לו המצות אשר צוויים גלוי ומפורסם לגילוי דעת לבד, לדעת שאל הענין ההוא נוטה רצונו וחפצו ית"ש. ואז לא יאמר די לי במה שאמור בפירוש, או אפטור עצמי במה שמוטל עלי על כל פנים, אלא אדרבא, יאמר כיון שכבר מצאתי ראיתי שחפצו ית"ש נוטה לזה, יהיה לי לעינים להרבות בזה הענין ולהרחיב אותו בכל הצדדין שאוכל לדון שרצונו יתברך חפץ בו.

וזהו הנקרא עושה נחת רוח ליוצרו.